

staaet, hvad det er for en Tvivl, det ærede Medlem har om Beregningen af de to Maaned. Maaſte han vil opluſe, hvori Divergensen ved Beregningen af de to Maaned kunde beſtaa. Jeg forſtaar det ikke.

Hørup: I juridift Sprogbrug er der to Forſtaaer af en Maaned. Den ene gaar ud paa, at en Maaned er en Kalendermaaned, efter den anden Forſtaaer, ſom imidlertid af og til forekommer, betyder en Maaned 4 Uger. Jeg vil nu ſpørge den ærede Conſeilspræſident, om hans Forſtaaer af de to Maaned er 8 Uger eller er 2 Kalendermaaned?

Conſeilspræſidenten (Eſtrup): Jeg har aldrig været i Tvivl om, at 2 Maaned er 2 Kalendermaaned.

Gad: Jeg har ikke deltaget i denne Forhandling, fordi det forekommer mig at være temmelig orkeſløst at gjentage fra de forſtjellige Sider de ſamme Sætninger uden at komme et Skridt videre. Naar jeg derfor har bedt om Ordet for en Bemærkning, ſom ſkal være temmelig kort, er det, fordi jeg for lidt ſiden hørte Noget, der intereſerede mig, og ſom jeg ikke har hørt før. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holſtein) vedbliver, ſom han altid har gjort — i ſaa Henſeende er han i fuldſtændig Konſekvens med ſig ſelv — at udtale, at han ikke anerkender, at den Forfatning, vi have, er parlamentariſt. Jeg er fuldſtændig enig med ham deri. Jeg hørte nu en Udtaleſe for lidt ſiden fra det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Monrad)....

Den fungerende første Viceformand (Høgsbro): Maa jeg ikke bede de ærede Medlemmer om at indtage deres Pladſer.

Gad: ..., ſom netop udtalte det Modſatte, nemlig, at efter hans Overbeviſning er Forfatningen parlamentariſt. Det er første Gang, jeg har hørt det Udtryk brugt paa den Maade fra det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds. Jeg har hidtil netop hørt ham udtale det, at han mente, at begge Rigsdagens Afdelinger, Folkethinget og Landſthinget, vare ligeberettigede, men ligeberettiget paa den Maade, at det var deres Nei, der var det Afgjørende. Nu udtalte det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds, at han anſer Forfatningen for parlamentariſt, jeg antager, at han mener dermed — for det er jo Differentien

mellem os — at til Syvende og Sidſt er Folkethinget den afgjørende Magt i Statsſtyrelſen, og at han ikke tager det alene i den Betydning, i hvilken baade jeg og viſt nok ogſaa Alle her i Landet ſelvfølgelig ønske, at Forfatningen ſkulde være parlamentariſt, nemlig at dette Thing forſtod at optræde paa den Maade, at det ſaar den offentlige Nrning med ſig, enten direkte eller dog i alt Fald paa den Maade, at Landſthinget gaar med det, ſaaledes at en og ſamme Beſlutning kan gennemføres her og i det andet Thing. Det var mig ſaa meget deſto mærkeligere at høre denne Nrning fra det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds, ſom jeg ſaa tydelig erindrtes, at den første Gang det netop gik op for mig, at den Forfatning, ſom vi nu have, ikke er parlamentariſt i Ordets første Betydning, i den Betydning, at dette Thing blot ved ſin egen Magt og uden at ſaae de Andre med ſig kan gennemføre, hvad det ønsker, netop var under Forhandlingerne om den nuværende Forfatning, og idet den Udtaleſe, der ſlog ned hos mig, ſaaledes at det blev mig aldeles tydeligt, at Forfatningen ikke kunde være parlamentariſt, var en Udtaleſe netop fra det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds, ſom den Gang var valgt for Maribo Amts 4de Valgkreds. Jeg huſter ikke beſtemt, om han fremkom med den ſamtidig med, at han ſtillede et Forſlag om i Stedet for en ſaadan Ordning, ſom vi nu have ſaaet af Landſthinget, at ſaae en Ordning, hvorved man kræver en Valgbarheds-Cenſus, kun en Del større, end den var i Junigrundloven 1849 — det ſtaar ikke tydeligt for mig, om det var ſamtidigt med, at han ſtillede et Forſlag i den Retning, eller noget tidligere, da han udtalte ſig om ſlig Tanke. Det ſtod imidlertid i Forbindelſe, i alt Fald i Tankeforbindelſe, med det Forſlag, ſom han senere ſtillede, idet han udtalte, at den nye Forfatning vilde i ſit Væſen blive noget Andet end den gamle Forfatning netop derved, at da begge Thing ikke kom til at hvile paa ſamme Valgret, ſaa vilde det ikke være muligt altid at frembringe en ſamſtemmende Beſlutning, hvor vedkommende Thing ikke vilde bøie ſig imod hinanden, og intet af dem dog kunde gennemføre ſin Mening abſolut. Han ſagde nemlig omtrent ſom ſaa: Det Yderſte, man kan gjøre, er at opløſe Thingene. Naar nu i Virkeligheden den offentlige Mening hos de Vælgere, ſom ere Vælgere til det ene Thing, ſtaar beſtemt imod den offentlige Mening hos de Vælgere, ſom vælge til det andet Thing, ſaa kan man opløſe og opløſe: hver Art af Vælgere vælger naturligviſ Repræſentanter for ſin Anſkuelſe. Derfor vil